

Een andere factor van groot belang is het feit dat de Cisterciensers in die tijd Lutgart opnemen onder de heiligen van de Orde, zodat van dan af ieder jaar haar feest in al hun kloosters over geheel Europa verspreid, gevierd wordt. Hierdoor wordt Sinte Lutgart algemeen bekend en vereerd vooral Spanje en de duitse landen schijnen daarin uitgemunt te hebben. Er verschijnen grotere levensbeschrijvingen in de talen van die landen tot zelfs mediatieboeken. Vaak in opdracht van de Cistercienserkloosters gaat de kunst Sinte Lutgart uitbeelden : zo b.v. de prachtige beeldengroep op de brug te Praag. Daar Sinte Lutgart aldus algemeen bekend werd, geeft men, bij de opkomst van de verering van het H.Hart, er zich rekenschap van dat Lutgart eigenlijk de eerste vertrouweling van het H.Hart geweest is in heel de kerkgeschiedenis : zo krijgen we de H.Lutgart-van-het-H.Hart: een nieuwe titel, die de verering bevordert. Deze verering bereikt een hoogtepunt in ons land in de tweede helft van de vorige eeuw als verschillende werken over haar verschijnen, die haar leven vooral zien in verband met de verering van het H.Hart. Nu is het wel uiterst merkwaardig dat ook juist in deze tijd de verering van Sinte Lutgart als patrones van het vlaams opkomt en het religieuze en kulturele hand in hand onze vlaamse geschiedenis ingaan.

+

4. De Luitgaardegilde.

In 1857 gaf professor Bormans het middelnederlandse Lutgartgedicht uit van Broeder Gheeraert. In een voetnoot schrijft Bormans : "ik doe het voorstel dat wij haer [Lutgart] tot patroonnesse der dietsche taal en letterkunde verkiezen en midden in onze banier plaetsen." Hij zond een overdruk van zijn werk aan zijn vriend Guido Gezelle. Deze was toen leraar van Poëzie in Roeselare en behandelde in zijn lessen al wat hij over middelnederlands in handen kon krijgen. Zo kwam hij ook met het Lutgartleven van Bormans in de klas en stootte op de voetnoot van Bormans. In die uiterst benarde tijd voor ons Volk werd dat woord een sinjaal en een vertrekpunt. Vóór 1860 nog tekende Gezelle aan in zijn zakboekje : "Vlaamsche lettergemeenschap genaamd de Gilde van Sinte Lutgardis in Kleen Seminarie". Gezelle kreeg niet meer de kans om in Roeselare zijn plan uit te voeren ; onder het groot verlot werd hij verplaatst. Zijn plan gaf hij echter niet op. In de volgende jaren is er in zijn brieven meermaals sprake van de Gilde van Sinte Lutgardis ; er komt ook iets tot stand in vrij los verband, samenhangend met "Rond den Heerd". Dit tijdschrift is de "stemme" van zijn Gilde. Toen de leerling van Gezelle Adolf Duclos "Rond den Heerd" van "de Heer ende Meester Gezelle" overnam, gaf hij ook een steviger organisatie aan "de Gilde van Sinte Luitgaarde". Aanvankelijk noemde men aldus de veertiendaagse vergaderingen van de redactieraad van "Rond den Heerd". Spoedig echter groeide die Gilde uit tot een der invloedrijkste "vlaamsche lettergemeenschappen" van die tijd, met een jaarlijkse algemene vergadering en Sinte Lutgart als Patrones. Op de ledenlijst van die Gilde (150 personen) komen zowat alle namen voor uit die tijd, die voor ons een vlaamse klank hebben. Op het bidprentje van Rodenbach, - dit is tekenend, - deed Hugo Verriest drukken, dat Albrecht lid was van de